

Ο καλπασμός του μαρμαρέιου αλόγου

ὡς κα μερέφει τ' ἄλογο ο ἰππέας
στη δυτική ζωφόρο του Παρθενώτα,
Ξεσέλωτο, απετάλωτο,
που όσο πιο δυνατά του τραβά τα χαλιάρια,
τόσο πιο άγριο και ανυπόταχτο
ορδώνει, σαν έφηβος, το μεγαλείο του
στα δυο πόδια με τις λεπτοκαμωμένες οπλές
και ρωμαλέα ανυψώνεται
σαν πατάρχαιος κορμός δένδρου,
πιο φιλά κι απί τη βουίσια καταχριά,
με το φεγγάρι κ' ακτιφέγγει στις αλογότριχες της ουράς,
που ατίθασα σαλεύουν στους αιθέρες,
Με το τράνταγμα ιδρωμένες φουσκώνουν οι φλέβες
στο στέρνο, στα πλευρά,
και καθώς το κορμί του συσπάται,
χλιμιτρά με υγρά ρουθούγια
στα υψίπεδα της μήμης των μεγάλων πεδιάδων,
τινάζει τον χείμαρρο της αλαβάστρινης χαίτης του
κι ελεύθερο καλπάζει στα λιβάδια του χρόνου.

ΝΕΟ ΜΟΥΣΣΕΙΟ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Άνοιξη 2016

Σπουδή ζωής

ο Δάσος με δίδαξε το μεγαλείο της απλότητας.

Η Θάλασσα με δίδαξε ν' αγαπώ.

Ο Ουρανός να ελπίζω.

Η Γη να είμαι ολιγαρκής.

Το Φως με δίδαξε τον ηλιოსτόλιστο Πολιτισμό μας.

Ταπεινότητα με δίδαξε η Γνώση.

Ήρωες με δίδαξαν τη δύναμη της υλοποίησης του ανέφικτου.

Ο πόλεμος την ευλογία της Ειρήνης.

Και η Ζωή το τέθριππο άρμα της υπομονής

να διαφορετεύω με δίδαξε

ανάμεσα στα κύματα του αιώνα.

Το οροπέδιο

άτω από ιωνικές ζωφόρους και δωρικά
επιστύλια κατοικώ.

Κάποτε απ' την παλάμη μου έτρωγα
τ' αγρίμια ημερωμένα.

Έβλεπα σε παλιά τυπογραφεία μυρίζοντας μελάκι και αντιμόνιο,
σ' έναστρος βιβλιοθήκες ταξινομούσα βιβλία,
βερετσιάνικα χειρόγραφα, αρχέτυπα, παλαίτυπα,
χειρόγραφους ιστορημένους κώδικες,
εικοτογραφημένες περγαμινές, βυζαντινά χρυσόβουλα,
μικρογραφίες, ξυλογραφίες και σιμωνοπετρίτικα χαρακτηριστικά.

Μετά την έκρηξη του δυναμίτη της έμπνευσης
ανατρέπω το μέτρο του λόγου, κι άξαφρα
αηδόνια φτερουγίζουν ανάμεσα στα ρουμάνια των στίχων·
ατλάζια ξεδιπλώνονται από το γαλάζιο βλέμμα σου,
μέσα μου βλασταίνουν σποβολώστες, μυστικές πηγές αναβλύζουν,
κι ένας λίβας με στροβιλίζει στη στέγη του κόσμου,
απ' όπου αφουγκράζομαι το αγαφίλητό των άστεγων,
ηφραίστεια να κοχλάζουν,
κοπάδια από βόδια να μουγκανίζουν σε χαμηλές βουνοπλαγιές.

Δίπλα στο κερό αγρίμια με προσάτευνα.
Στο οροπέδιο των λεωφόρων.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Χειμώνας 2016

Ορείχαλκος

Ποιος ορίζει τον λίβα;
Ποιος τη θάλασσα;
Τις αμμοθίνες που τραγουδούν στην έρημο
και τότε βλασταίνει
στην άνυδρη γη
κτροπαλά ένα λουλούδι;

Ποιος ορίζει τον Θάνατο
που πέζεψε στο σπίτι μου
κι εγώ σαλαγάω τα κύματα
στον κάμπο του πελάγου;
Κάμπος από τάφους και κόκαλα.
Μ' ένα κταμάρι μάρμαρα
που αγελέπτα κροταλίζει;

Κιάτο Κορινθίας
Χειμώνας 2015

Η ελιά

ουραγός κλαίει.
Κι εγώ δίπλα στον τάφο σου
φυτεύω μια ελιά
για να ξορκίσω την απειλή
καταιγίδας.

Μήπως σε βρει ξεσκέπαστο
η κύχτα.
Και κρνώσεις.

με ό
και τ

Και
τον λ
σαφ
στη γ

Ο λυγμός

το πιο φιλό βουκό
θ' ανέβω για να σου τραγουδήσω
ένα ριζίτικο,
με όλους τους λυράρηδες
και τους λαουτιέρηδες της Κρήτης.

Και όταν από τ' αστρικά σμήνη
το λυγμό μου αφουγκραστείς,
σαφράνια θ' απλώσω
στη γη για να πατήσεις.

Φηφιδωτό

κρη-άκρη ενός στίχου
με διπλωμένα τα μεμβρανώδη
πίσω του φτερά
και μ' ένα απεπαίσθητο βόμβο
από τους παλμούς των πτερυγίων,
με συμπόγια με κοιτάζει
της Παραγίας το αλογάκι.

Κάτω από τα σέπαλα των λέξεων
αταβλίζουν δάκρυα:
κουλουριάζομαι στις απορίας τα έμπεδα,
θαμπωμένα από τις αρταύγειες
των φηφίδων της λήθης.

Ο κρόκος

τους φαλμούς των ωκεανών, μέγα Φως,
οι λειμώνες με τους κρόκους.
Βυζαντινές περγαμνές.

Κρόκινο μύρο.
Εκατόφυλλα τέμπλα αγίων.

Κροκοσυλλέκτριες με περίτεχνες ενδυμασίες,
στολισμένες με πλουμιστά κοσμήματα,
στο Μουσείο του Ακρωτηρίου της Θήρας
συλλέγουν κρόκους.

Κροκωτό πέπλο υφασμένο τελετουργικά,
θροΐζει ατσαλάκωτο
και τρίζει έναστρα πάνω από την Αθήνα.

Στο τελευταίο στρώμα του ασβεστοκοιιάματος
"της τοιχογραφίας της άνοιξης,"
ακυβέρνητα, ο μαΐστρος, τον ρου αρμενίζει.